

kr. investeret i løbet af de sidste 10 år. Heri er ikke medregnet en større britisk-hollandsk oliekoncerns investeringer i handel med og raffinering af mineralolieprodukter.

De pågældende virksomheder er først og fremmest beskæftiget med fremstilling af nærings- og nydelsesmidler, sæbepulver og toiletartikler samt radiodele.

Handelsministeriet kan ikke oplyse, i hvilket omfang disse investeringer er sket som følge af, at Danmark ikke er medlem af EF, men det kan oplyses, at ca. 90 pct. af de investerede beløb hidrører fra udenlandske selskaber, der havde etableret produktion her i landet før EF's dannelse.

ad spørgsmål 11:

Handelsministeriet har ikke konkrete oplysninger om de pågældende virksomheders beskæftigelse. Meget skønmæssigt anslås, at det drejer sig om ca. 3000 ansatte i produktionsvirksomhederne.

ad spørgsmål 12:

Handelsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger om, hvorvidt selskaber hjemmehørende i EF-landene har til hensigt at lukke filialfabrikker her i landet i tilfælde af dansk medlemskab i EF. Som omtalt under spørgsmål 10 er hovedparten af disse filialfabrikker etableret her i landet før EF's dannelse; men det vides ikke, hvorvidt bortfald af den kvantitative og toldmæssige beskyttelse på det danske marked vil få konsekvenser for disse produktioners opretholdelse, og i hvilket omfang andre erhvervsøkonomiske forhold vil øve indflydelse herpå.

Spørgsmål 13:

I forbindelse med debatten om muligheden for fortsættelse af det nordiske samarbejde i forbindelse med Danmarks eventuelle tilslutning til EF ønskes oplyst, i hvilket omfang Benelux-samarbejdet har kunnet fortsættes efter oprettelsen af EF, idet dette samarbejde — i lighed med det nordiske — var etableret før de tre landes tilslutning til EF.

Svar:

1. Benelux-landenes samarbejde har strakt sig over en lang årrække og er blevet stadig styrket. Den anden Verdenskrig skabte i de mindre europæiske stater Hol-

land, Belgien og Luxembourg et betydeligt ønske om europæisk samarbejde. I 1944 indgik Benelux-landene en toldaftale, der i princippet oprettede en toldunion fra 1948. Året før havde de tre lande i London undertegnet en valutaoverenskomst. Mod slutningen af 1940'erne og i begyndelsen af 1950'erne styrkedes samarbejdet på yderligere en række områder, hvoraf en koordinering af den økonomiske politik, en frigørelse af kapitalbevægelser, en fælles handelspolitik og en koordineret optræden i international sammenhæng er nogle af de vigtigste.

Det næste skridt i Beneluxlandenes integration blev taget ved en konvention af november 1955, da et interparlamentært råd med 49 parlamentarikere som medlemmer blev oprettet. Rådet mødes en gang om året og har kompetence til — på baggrund af en rapport fra de tre regeringer — at diskutere spørgsmål vedrørende

- realiseringen af en økonomisk union
- kulturel tilnærmelse
- samarbejde på udenrigspolitikens område
- harmonisering af lovgivningen i de tre stater.

Herudover kan rådet efter enighed mellem de tre regeringer drøfte andre spørgsmål af fælles interesse.

Traktaten om en økonomisk union mellem Benelux-landene blev undertegnet den 3. februar 1958 — d. v. s. efter at Rom-traktaten var undertegnet og iværksat. Unionen oprettedes med virkning fra 1. november 1960. Samarbejdet mellem Benelux-landene er således blevet styrket, også efter at EF blev dannet.

I Rom-traktaten er der optaget en bestemmelse om, hvorledes det geografisk begrænsede Benelux-samarbejde forholder sig til det mere omfattende samarbejde, som de tre lande i medfør af Rom-traktaten har tilsluttet sig.

I art. 233 siges det: „Bestemmelserne i denne traktat er ikke til hinder for, at de regionale unioner mellem Belgien og Luxembourg, og mellem Belgien, Luxembourg og Nederlandene fortsat består og gennemføres i det omfang, disse regionale unioners mål ikke nås ved anvendelsen af denne traktat.“

Der består den væsentlige forskel mellem Benelux-samarbejdet og det nordiske samar-